

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פנימי

וישב

תשפ"ד • גליון פ"ז

הוקדש ע"י

הרב יחזקאל שרגא ראזענבוים שליט"א

עמודי התווך

הרה"ג ר'
יעקב יהושע
ענגלנדער
שליט"א

הרה"ג ר'
חיים בעק
שליט"א

שותף נאמן

הר"ר
החפץ בעילום
שמו הי"ו

הר"ר
אברהם ישעי'
זולדאן הי"ו

גליון זה הוקדש ע"י

הרב יחזקאל שרגא ראזענבוים
שליט"א

לכבוד שבת הנוכה

ושבת יא"צ לזקינו הרה"ק ה'באר מים חיים' זי"ע

ויה"ר שיזכה לאורך ימים ושנות חיים, ולרוות נחת
דקדושה מכל יוצ"ח, בבריות גופא ונהורא מעליא, מתוך
הרחבת הדעת ולכל מילי דמיטב

הרב משה גשטטנר שליט"א

לברכה והצלחה בכל העניינים

יו"ל ע"י

מכון בארות יצחק זוטשקא
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לתרומות והנצחות ולקבלת הגליון במייל:

biz1441441@gmail.com

בשיתוף:

לחיזוק קנין אישי בתורה

03-800-9090

a038009090@gmail.com

לשמיעת שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ועדכונים מחצר הקודש

מערכת זוטשקא: 072-3181866

פרשת וישב

ליל שבת קודש תשפ"ג

אליהם יוסף לסייעם בעבודת קודש זו אולי עי"ז יוכלו למנוע הצורך לרדת למצרים עש"ב.

וביאר שם עוד דרוז"ל אמרו שבזמן הגלות נתמעטו כנפי החיות, כי בחזון ישעי' כתיב "שש כנפים לאחת" ובחזון יחזקאל כתיב ארבע כנפים לאחת, ואיתא מהאריז"ל זי"ע דשש הכנפים הם כנגד שש האותיות "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", וזהו שכתוב "הלא אחיך רועים בשכם" שבזמן הגלות שאז הם בבחינת "רועים" וכמ"ש "צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים", אז הם בבחי' "בשכם" שנחסרו התיבות "לעולם ועד" מתיבות היחוד בשכמלו ע"ש.

והנה אע"פ שאין לנו שום השגה בעניינים גבוהים אלו אולי נוכל לומר בדרך רמז עפמ"ש בילקוט הראובני בשם מקובלים, דחנוך שלקח אותו אלוקים טרם זמנו וכתב רשיו"ל (בראשית ה' כ"ב) ש"הי' קל בדעתו וכו'", נתגלגלה נשמתו ביוסף הצדיק ולכן זכה לדעת שבעים לשון כי המלאך מט"ט יודע בשבעים לשונות והוא המלאך שלמדו, וזהו שרמזו הכתוב "והוא נער את בני בלהה וגו'" כי המלאך מט"ט נקרא נער וכמאז"ל דפסוק "נער הייתי גם זקנתי" שר העולם אמרו ועי' בתוספות שם מ"ש בזה, ויוסף שעשה לו אביו כתונת פסים

בפרשת מכירת יוסף אין לנו שום השגה לא מיני' ולא מקצתי', ודי לנו אם נזכיר מ"ש בזה"ק שנצרכו בני יעקב לשלוט על יוסף הצדיק קודם שירד למצרים שאילולא כן היו המצרים יכולים לשלוט על ישראל לעולם, ועי' שנמכר יוסף ע"י אחיו לעבד ואח"כ הי' הוא השליט במצרים והי' כל מצרים נכנעים אליו נמצא שכוחם של ישראל הי' מעל המצרים ועי"ז לא נבלעו בתוכם והכל הי' מאת ד' ע"כ. ומכל מקום ניתנה לנו רשות להתבונן ללמוד מוסר השכל כפי הנלמד מספרי הקודש, והכל נדרש בדרך אפשר ואם שגינו ד' הטוב יכפר בעדנו.

ובספה"ק אוהב ישראל כתב לבאר רמז הכתוב "ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רועים בשכם לך ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני", וכתב האוהב ישראל דמה שארז"ל שלא הלכו אלא לרעות את עצמן א"א לפרש כפשוטו, אלא שכל כוונתם לייחד ולקשר שורשי נשמותיהם הקדושים עם מלכותו ית' ועי"ז יושפע שפע רב בכל העולמות וזה הכונה שהלכו לרעות בשכם "בשכם" ר"ת "ב'רוך ש"ם כ'בוד מ'לכותו", אלא שיוסף שהוא בחי' מידת היסוד הי' צריך להצטרף אליהם לסייע להם בעבודתם כי א"א לייחד שום מידה זולת מידתו של יוסף, לכן ביקשו יעקב אבינו שיצטרף

לכו הביאו שבר רעבון בתיכם", שגם בשעת אכילה ושתי' יש להשאר מקושר להאחד יחיד ומיוחד.

וידוע ד"ברוך שם כבוד מלכותו וגו'" מרמז על יחודא תתאה שעניינה לגלות מלכות ית"ש גם בעניינים הגשמיים, ויוסף הצדיק שהי' בו נשמת חנוך שנהפך למלאך מט"ט נשלח ע"י יעקב אבינו לסייע לשבטים הקדושים לתקן ענין זה שהיו רועים בשכם שהוא ר"ת "ברוך שם כבוד מלכותו", וחנוך הי' מכוין ענין זה בכל תפירה ותפירה ויוסף הצדיק המשיך בעבודה זו ביתר שאת, כי חנוך נלקח לשמים ונהפך למלאך אש ומלאך זה ממונה להשפיע מזון לכל שרי אומות העולם ונקרא בשם מטטרון שהוא בבחינת ממטיר מטר כמ"ש בילקוט ראובני בשם סודי רזא, וכן יוסף הצדיק הוא המשביר בר ע"י עבודתו, וכשהלכו האחים הקדושים להמשיך שפע פרנסה לרעות את צאן אביהם בשכם הלך יוסף הצדיק בשליחות אביו לסייעם, כי בלי מידת יוסף קשה מאוד לייחד יחודים אלו כמ"ש באוהב ישראל הנ"ל.

והנה בספה"ק יערות דבש כתב הטעם במאז"ל (שבת קכ"ט): "לעולם ימכור אדם כל אשר לו ויקנה מנעלים לרגליו", דלאחר שנתקללה האדמה יש חובה ללבוש מנעלים לפי שארסו של הנחש הקדמוני שלט באדם והוא כרוך על עקיבו יותר מבכל מקום, ולכן צריך להפסיק בין העקב ובין האדמה לבד מיוה"כ ולבד במקום המקדש ששם אין שליטה לנחש הקדמוני ואז אדרבא יש להסיר המנעלים מעל רגליו.

ויתכן שלכן חנוך שהי' עבודתו ליחד ענייני הגשמיות לגבוה הי' תופר מנעלים כי א"א להעלות הגשמיות לגבוה אלא א"כ יש

היתה בו נשמת חנוך ופסים נוט' פ'סקין ס'גרין יוסף מ'טט.

והנה עוד הביא בילקוט הראובני (פרשת בראשית) מספר עשרה מאמרות דחנוך הי' תופר מנעלים, ועל כל תפירה ותפירה הי' אומר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ובשכמל"ו בגימט' חנוך ומטטרון.

ובספה"ק באר מים חיים (פרשת מקץ) ביאר ענין עבודתו של יוסף הצדיק דהיא ליחד ולקשר כל ענייני ששת ימי המעשה לשורשם העליון, כי ששה פעמים הוי' בגימט' יוסף ומידתו נרמזת בפסוק "כי כל בשמים ובארץ" ותרגומו ד"אחיד בשמיא וארעא", וביאר שם דזהו סוד עבודתו של חנוך שהי' תופר מנעלים ועל כל תפירה ותפירה הי' מייחד יחודים, כי הבין שאין דבר בארץ מדבר הקטן שבקטנים עד הדבר הגדול מחוט ועד שרוך נעל שאין בו יחוד שמו יתברך, וזהו בחי' הקרבנות שנאמר בהם "אשה ריח נחוח לד'" מה שלא נאמר בו בכל התורה ומצות כי יחוד הקרבנות נעשה מדברים גשמיים ונתקרב לשמו ית', וכן שולחנו של אדם כשאוכל כראוי נחשב כקרבן המכפר. וכתב שם דבחינה זו נוקבת ויורדת עד ביאת משיחנו וזה כל עיקר עיכוב ביאת המשיח בימים אלו הנקראים עקבתא דמשיחא, לפי שצריך לתקן דברים אלו שאדם דש בעקביו לקשט את השכינה בדברים התחתונים הנעשים בגשמיות הארץ, ולזה נקראים ישראל שארית יוסף כי זה עיקר עבודת האדם לבוא לבחינת יוסף ליחד הארץ לשמים.

וביאר שם דיוסף הצדיק רמז לשבטים הקדושים שיקחו להם ג"כ דרך זו, "אחיכם האחד יאסר בבית משמרכם ואתם

בחלומו שהשמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לו, כלומר שהוא תקן את היחוד הנצרך בעולם העשי' והעלה אותו לשורשו ע"י הכנעת חפצי הארציות, ואחד עשר כוכבים מרמזים ל"א סממני הקטורת שעל ידם מעלים י"א אורות שנפלו בין הקליפות בחטא אדם הראשון ע"ש, וסיפר זאת יוסף לאחיו בכדי שיתנו לבם לזה לתקן את עולם העשי' כאשר יוכלו, עכדה"ק של שער התפלה.

והנה חנוך חי שס"ה שנים כמנין ימות החמה, ולפ"ד השער התפילה הנ"ל יתכן לרמז בזה דכיון שהוא הי' עוסק לייחד ענין הארץ לגבוה ובכל תפירה ותפירה הי' אומר בשכמל"ו, א"כ הי' הוא כדוגמת השמש המשפיע לירח, ולכן חי על האדמה כמנין ימות החמה.

ומכיון שיוסף הצדיק קיבל קדושתו מבחי' המלאך מט"ט ונקרא בשמו "נער" ונשלח לשכם לסייע לייחד הארציות התחתונה לקדושה העליונה, יתכן שהי' מעורר את האחים הקדושים על בחי' נעל הנזכרת שהיא הנצרכת לתיקון העולם החומרי.

ומכיון שלא הי' השעה מוכנת לכך נסתבב הדבר שמכרו את יוסף למצרים, ורמז הנביא בהפטרה דפרשתן "על מכרם בכסף צדיק ואביון במחיר נעלים" הרי נרמז לנו בזה שהי' שם ויכוח בענין נעלים, שכמובן אין לנו שום השגה בזה.

ויתכן שלפיכך נרמז ליוסף שהאחים הקדושים נמצאים "בשכם" שהוא ר"ת "ברוך שם כבוד מלכותו", כי התיבות "לעולם ועד" שנחסרו מכנפי החיות הם

לו מנעל ושמירה על הרגליו ושומר שלא יגבר עליו קליפת הנחש הקדמוני, וכתב שם בילקוט הראובני בשם המגיד מישרים דהמלאך מט"ט נקרא בשם נעל ורזא דחליצת נעל, משום דההוא נעל דהוא מט"ט חוצץ באפי ההוא נפשא ולא שביק לי' לאתדבקא במלכות קדישא עש"ב, ואין לנו שום השגה בזה אבל נלמד מזה שלאחר עבודתו של חנוך לייחד יחודים בתפירת מנעלים נעשה הוא בעצמו בבחי' נעל.

ובספה"ק שער התפלה (שער השמיני - נפול) האריך הרבה בענין עבודת העלאת הגשמיות, ובפרק א' שם הקשה על חלומו של יוסף "והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי" ולכאו' הרי אמו מתה כבר ומדוע חלם באופן זה דיקא, ובפרק מ"ח כתב ליישב ענין זה בהקדם מה שארז"ל (בראשית רבא פ"ד ז') על "ויבא יוסף את דיבתם רעה" מאי אמר "חשודים הן בניך על אבר מן החי וכו' תולין הן עיניהן בבנות הארץ וכו'", וכתב שם בשער התפלה שבודאי לא נחשדו שבטי י-ה בזה מ"מ יתכן שעכ"פ שמץ מזה הי' בהם שלא יצאו מחמדת הארץ מכל וכל וכמאז"ל (מועד קטן י"ח:) "לא עשה מקצתו הרהר בלבו וכו'", וזהו שדרשו רז"ל (בראשית רבה פ"ד י"ג) "לומר שלא הלכו אלא לרעות את עצמן", נמצאת למד שעדיין לא כפו התאוה מכל וכל והלכו לרעות את עצמם לא כן יוסף הצדיק שכבר הכניע תאותו מכל וכל.

והנה השמש מרמזת על בחי' ז"א שהם המידות המשפיעות למלכות והירח מרמז על בחי' מלכות שהרי הירח מקבל מן השמש, ולכן יוסף הצדיק שזכה להמליך שמו ית' על כל אבריו וגידיו הראו לו

הסנדל כי שם האדמה מקודשת בקדושה שמימית, וכיון שגבר עלי' קליפת יוון בעטה בסנדלה ע"ג המזבח וזלזה במעלת העלאת הגשמיות שנעשה ע"י עבודת הקרבנות המשפיעה שפע רב לישראל.

וכשגברה יד חשמונאי טיהרו את המקדש וחנכו את המזבח בשמחה גדולה להודיע מעלת עבודת הקרבנות שהיא המשפעת שפע פרנסה לכל ישראל בכל מקומות מושבותיהם, וכתב הרמ"א (אוה"ח סי' תר"ע) דיש אומרים שיש קצת מצוה בריבוי הסעודות בחנוכה משום באותם הימים הי' חנוכת המזבח, והיינו שע"ז נתעוררו להבין ולהשכיל שגם בשולחנו של אדם אפשר להעלות הגשמיות לגבוה כאשר מתעוררים לשבח להשי"ת ע"י האכילה ושתי' וכדומה.

והנה שמעתי מהגה"צ רבי שמואל אהרן לידער זצ"ל בענין מה שידוע שאא"ז הרה"ק בעל מים חיים זי"ע נולד בזכות מסירות נפש שהי' לאביו בקיום מצות חליצה, [שהי' צריך ליתן חליצה במקום רחוק מאוד והיו לו הוצאות מרובות וטרחה מרובה, וכשרצו ליתן לו שכר הוצאות הדרך מיאן לקחת פרוטה ובשכר זה הודיעו לו מן השמים שיוולד בן שיאיר את העולם], וביאר הענין לפ"ד האריז"ל זי"ע (שעה"כ דרושי קידוש ליל שבת דרוש א') על מה שמוסיפים בשבת בברכת המזון "רצה והחליצנו", שיש שייכות בין מצות שבת למצות חליצה וכן אומרים בזמירות (זמר מנוחה ושמחה) "במצות שבת א-ל יחליצך", ועל כן בשכר מצות חליצה זכה לבן שבערה בו קדושת השבת באופן נפלא ומיוחד, עכ"ד הנחמדים.

כנגד שתי הכנפיים האחרונים של המלאכים שבהם מכסות את רגליהם, ונרמז בזה שהתיקון שנחוץ להשלימו נוגע לרגלים שלזה יועיל יוסף הצדיק שיש בו נשמת חנוך שהי' תופר מנעלים והמלאך מט"ט שהוא בעצמו בבחי' נעל.

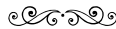
והנה מלכות יוון גזרה לכתוב על קרן השור שאין להם חלק באלוקי ישראל וביקשו להפריד את ה"לכס" שהוא בחינת הארציות מאלוקי ישראל, ויוסף הצדיק השריש כוחו בחשמונאי ובניו שיוכלו להכניע קליפה זו, וכמ"ש בזרע קודש [בשם מגלה עמוקות] דיוסף בגימט' "מלך יוון" ו"אנטיוכוס" כי הוא בבחי' זה לעומת זה של קליפת יוון ובכוח קדושתו הכניע את קליפת יוון.

ובזה יתכן לרמז במ"ש רז"ל (סוכה נ"ד): שמרים בת בלגה נשאה לאחד ממלכי יונים, ו"כשנכנסו יונים להיכל היתה מבעטת בסנדלה ע"ג המזבח ואמרה לוקוס לוקוס עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק", ולאחר שגברה יד בית חשמונאי סתמו את חלונה וקבעו את טבעתה.

ויתכן לומר בדרך אפשר דע"י שנתגברה על אותה מרים בת בלגה קליפת יוון, לא זכרה שלא די שאין המזבח מכלה ממונם של ישראל אלא אדרבה ע"י הקרבנות נתעלה כל הגשמיות של ישראל וע"י נשפעות השפעות לרוב, ומכיון שגברה עלי' קליפת יוון הנ"ל לקחה סנדלה ובעטה בה ע"ג המזבח, כי לפי האמור כוחו של יוסף טמון במנעלים שע"ג הרגלים שמפסיק בן העקב לאדמה, ובמקום המקדש א"צ לזה ולכן אסור שם בנעילת

המנעל, והרה"ק בעל באר מים חיים שנולד בזכות מצות חליצה, ספריו הק' מלאים מזן אל זן בענין העלאת הארציות למקום עליון בין בשבת ובין בימות החול. ויהי רצון שנוכה להתקדש בקדושת שבת וקדושת חנוכה הממשמש ובא ונכלל השפעתו בשבת זו ולגאולה הקרובה במהרה בימינו. אמן.

ובדרך אפשר יתכן לומר, לפמ"ש המגיד מישרים דרזא דחליצה שייך למלאך מט"ט וענין הנעל להפסיק בין האדמה המקוללת לעקב האדם ששלט בו ארסו של נחש הקדמוני, יתכן שבשבת קודש שיש בו מעין עולם התיקון ויש בו מעין בחי' קדושת המקדש שאסור בנעילת המנעל ולכן הוא שייך למצות חליצת

סְעוּדָה ג' תִּשְׁב"ג

מהני לכל העבירות, מ"מ אמר "וחטאתי נגדי תמיד" ע"ד המשל מרבי סעדי' גאון שביקש ממנו בעל הבית מחילה על שלא נהג איתו כבוד כי אם בערך שאר לומדים ולא לפי ערכו, ועד"ז עשה אחר כך רבי סעדי' גאון תשובה על עבודתו בשנים הקודמות טרם הכיר את בוראו בערך שמכירו עתה.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "תשב אנוש עד דכא" שלפי מה שזוכה ליותר דקות השכל ואור בהיר יוסיף יותר לחזור בתשובה, וזהו שרמזו רז"ל (רות רבה ו' ד') "עד דכדוכה של נפש" שלפי מה שתשבר נפשך לפני ית"ש תזכה יותר לדקות ההרגשה כמה יש לך לשוב בתשובה "ותאמר שובו בני אדם".

ובפרט כאשר בעוד שעות ספורות יתקדש עלינו קדושת חנוכה שבו השי"ת

"תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם" (תהילים צ' ג'), כ"ק אאמו"ר זי"ע הי' רגיל לומר בשם צדיקים דפסוק זה מרמז שאור התשובה של הימים הנוראים נמשך והולך עד חנוכה, שדכא בגימט' כ"ה ורז"ל אמרו (עבודה זרה י"ט). "אשרי איש ירא את ד'" (תהילים קי"ב א') "אשרי מי שחוזר בתשובה כשהוא איש" ולא כאשר הוא מדוכה ביסורים ח", וזהו "תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם" שאע"פ שהתשובה מקובלת גם כאשר האדם נעשה מדוכה ביסורים רח"ל עד דכדוכה של נפש, אבל השי"ת מבקש "שובו בני אדם" שנשוב כשאנו בני אדם בריאים ושלימים.

ובספה"ק באר מים חיים (ליקוטים מכת"ק) כתב דהנה דוד המלך אמר (תהילים נ"א ה') "וחטאתי נגדי תמיד" אע"פ שעשה תשובה והאמין בתורה שתשובה

מתים, ובעל הבור שגרם להפילן בבור אשר מים אין בו אבל נחשים ועקרבין יש בו המורה על בחי' הקליפות הקשות, עליו מוטל לקבץ נידחים להשיבם אל חיק אביהם רק שהבעלים מטפלים בנבילה כי אלמלא הקב"ה שהוא הבעלים עוזרו אינו יכול לו.

ודוגמת זה אירע בפרשתן שהפילו את יוסף אל הבור שיוסף נקרא בכור שור, וכאשר עסק ראובן בשקו ותעניתו על בלבול יצועי אביו נתן לב לשוב בתשובה על הבור הראשון שכרה בעת היותו כלול בנשמת אדם הראשון, שנפלה אז נשמתו לבור מלא נחשים ועקרבים ומזה נזכר שצריך להעלות את יוסף מן הבור כי הכל חטא אחד, וכשראה שאין יוסף בבור אמר "הילד איננו ואני אנה אני בא" כי אי אפשר לשוב בתשובה אם לא אעלה את יוסף מן הבור לתקן בזה את כל החטאים עד בירא עמיקתא שכריתי בימי אדם הראשון.

וזהו שא"ל הקב"ה "אתה פתחת בתשובה תחילה" פירוש לשוב על תחילת החטא הגורם לכל החטאים, "חייך שבן בנך עומד ופותח בתשובה תחילה שנאמר "שובה ישראל עד ד' אלוקיך" פירוש שצריך לשוב בתשובה עד שורש כל החטאים, "כי כשלת בעונך" כי עבירה גוררת עבירה ולכן צריך לשוב על שורש כל החטאים ואז ורפא לו, עכדה"ק.

וענין זה נוקב והולך עד סוף כל הדורות, שכאשר השי"ת מערה עלינו רוח טהרה ממרומים לשוב אליו בתשובה שלימה, יש להתעורר בתשובה גם על מה

משלשל אור הבהיר למטה מעשרה אל כאו"א מישראל אפילו אל יושבי חושך וצלמוות אסירי עני וברזל, עאכו"כ שעלינו לשוב בתשובה ולעשות ככל יכולתנו להכין כלי נקי וטהור להשראת האור הקדוש והנשגב.

ובפרשתן "וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא", ואז"ל (בראשית רבה פ"ד י"ט) "אמר לו הקב"ה וכו' אתה פתחת בתשובה תחילה חייך שבן בנך בא ופותח בתשובה תחילה וכו' שנאמר (הושע י"ד ב') "שובה ישראל עד ד' אלוקיך", והקשו בספה"ק והרי אדם הראשון עשה תשובה וכן קין עשה תשובה, ובספה"ק באר מים חיים (פרשת נשא) כתב לבאר דרז"ל דקדקו מהא דכתיב "וישב ראובן אל הבור" שתיבת "אל הבור" מיותרת, אלא שבא לרמז ששב בתשובה לא רק על חטא זה אלא החטא הראשון שעשה בהיותו כלול בנשמת אדם הראשון כי מאותו חטא נמשך לאדם שאר חטאים.

וזהו "וישב ראובן אל הבור" פירוש ששב עד הבור הראשון שכרה אדם הראשון בחטאו שנפל שמה שור או חמור, המה הנשמות הקדושות הנמשלות לשור או חמור כמ"ש ביוסף "בכור שורו הדר לו" או "יששכר חמור גרם", שעל נפילות אלו נאמר "בעל הבור ישלם כסף ישיב לבעליו" האי כיסופא דנשמתין שנכספין לראות פני אביהם שבשמים צריך להשיב לבעליהן, "והמת יהי' לו לניזק" כמאז"ל (ב"ק י'): כי הנשמות העשוקות בקליפה נקראות בבחי'

הרמז בזה שהנשמה נדלקת באור חנוכה היורד למטה וניצוץ זה שנדלק בנפשו שורף את כל הפחיתות והאיזולת שבנפשו הבהמית.

וכן כשראה יעקב את כל אלופי עשיו המנויים בסוף פרשת וישלח תמה ואמר מי יכול לכבוש את כולם, וא"ל הקב"ה הרי אתה אש ובנך יוסף להבה, וכתוב "והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשיו לקש" ניצוץ יוצא מיוסף ושורף את כולם.

וכן בכל דור ודור כשמתבונן האדם בריבוי הקליפות הסובבות אותו מכל צד עליו לזכור שבני ישראל נקראים בני יעקב ויוסף לעד ולנצח נצחים, כי יש בנו בירושה מאבותינו את כח האש של יעקב ואת כח הלהבה של יוסף, שבכח עבודתם במסירות נפש סללו הדרך לזרעם אחריהם שיוכלו לשרוף באש קדשם את כל הקליפות.

כי השלשלת שעל תיבת "וימאן" מרמזת שעמידתו בנסיון של יוסף משתלשלת ויורדת כשלשלת לכל הדורות הבאים, שיוכלו למאן ולמאוס ברע ולהכניע את כל הקליפות.

והרה"ק ר"מ מקוברין זי"ע אמר עה"פ "ויעזוב את בגדו אצלו וינס ויצא החוצה", שהסט"א תופסת את האדם בבגדו כלומר בטענת בוגדים שממילא נכשל כבר אם לא במעשה עכ"פ נכשל במחשבה וא"כ מה ימנע ממנו ליפול לגמרי רח"ל, וזהו "ותתפסהו בבגדו לאמר וגו'" שממילא כבר נכשל רח"ל וממילא רוצה להחטיאו ביותר

שחטאו בימי הנעורים ולדעת שאם "הילד איננו" שימי הילדות אינן כהוגן "ואני אנה אני בא", כי חטאי ימי הנעורים בהם בונים את יסוד הבנין עלולים להחליש את כל הבנין, וע"ז יש לשבר לבכינו לאלפי שברים וכמ"ש רשיו"ל "אנה אברח מצערך של אבא" ועל כן מוטב לשוב בתשובה תיכף ומיד ולא להמתין לשנים מאוחרות, וכמו שנרמז בפסוק "ותאמר שובו בני אדם" לשוב בעודו אדם צעיר ובריא, ואף אם עברו שנים מכל מקום נחזור בתשובה על העבר כדי שלא יהי' עבירה גוררת עבירה, ואפילו אם כבר שבנו בתשובה על אותם חטאים מכל מקום אין גבול לטהרה ולתשובה וכמו שכתב הבאר מים חיים שכמה שיטהר עוד ישכיל ויתבונן יותר שיש לו לשוב יותר בתשובה.

אכן עם כל החיוב לחזור בתשובה בעת המרום הזאת יש להזהר מן היצר שממתין לעת זאת להפיל על האדם מרה שחורה ויאוש בהזכירו לאדם כמה הרבה לחטוא, ועל זה בא הרמז ברש"י בתחילת פרשתן שהפחמי שהושחר מרוב חטאיו בוכה ומתאונן אנה יכנס כל הפשתן הזה ובמדרש הלשון כל הקוצים הללו, כי גם אם יתענה כל ימיו שניו יכלו ועוונותיו לא יכלו רח"ל.

לזה משיבו הפקח חלילה לך להכנס למרה שחורה הרי ימי החנוכה קרבים ובאים ובימים אלו השי"ת משלשל אורו גם ליושבי חושך וצלמוות, וניצוץ אחד יוצא ממצות הדלקת נר חנוכה ושורף את כל הפשתן, כי כאשר אומרים הברכה "להדליק נר חנוכה"

מפרש הכתוב "והפקדתי עליכם בהלה וגו'" שישמור על ישראל שלא יגע בהם.

והנה הנביא מייסר על עוונות חמורים ויחד עם זה הוא מייסר גם על שהשי"ת הקים מבני ישראל נביאים ונזירים "ותשקן את הנזירים יין ועל הנביאים ציויתם לאמר לא תנבאו", ומסיים הנביא "ארי' שאג מי לא יירא א' אלוקים דבר מי לא ינבא".

ונראה דרמז כאן הנביא שלא יחשבו דור אחרון שפסקה מהם נבואה שמכאן ואילך התביעה עליהם הוא רק על חטאים חמורים, אלא מכיון שהשי"ת נתן האפשרות לקרוצי חומר להזדכך ולהיות ראויים למעלת הנבואה הרי אם אבדו זיכוכ זה מחמת נטיות חומריות וכדו', הרי שהתביעה תהי' גם על ההעדר הנבואה שהרי בידינו להזדכך ולהיות פרושים מן החומר עד שנהי' ראויים גם למעלה זו.

וגם בדור שלנו אע"פ שאין לנו נביאים מ"מ יש לנו אפשרות לזכות לבא קרוב למעלת הנבואה וכמ"ש בשו"ע (או"ח סי' צ"ח) והשו"ע נכתב לכל הדורות, וא"כ תהי' תביעה מדוע לא עשינו ככל שביכלתנו להיות זכים וטהורים הקרובים למעלה זו.

ובפרט בימי החנוכה שמתנוצץ אור מקדושת המנורה ונתקן בחי' הוד שממנו יניקת הנביאים שייך יותר להיות קרוב למעלה זו, ובבני יששכר (מאמר ב' אות ח') כתב דאור הגנוז הוא מעין הנבואה בימי הגלות ואולי לכן קורין הפטרה זו סמוך לחנוכה.

ורז"ל אמרו שכאשר עמד יוסף בנסיון הגדול אמר לה למוד הקב"ה להיות נגלה על אוהבי בית אבא אף בלילה וגו'

ח"ו וע"ז נאמר "ויעזוב בגדו בידה" כלומר לא לחשוב על הכשלון שהסט"א מבקש להזכיר לו ולעזוב זאת בידה ולנוס החוצה.

ובפרשתן ארז"ל שהקב"ה הי' בורא אורו של משיח והיינו כאשר יהודה הודה ולא בוש ואמר צדקה ממני, ואיתא בחידושי הרי"ם עה"פ "כרע רבץ כארי" שיהודה הי' כארי שאפילו בשעת נפילה הוא נשאר ארי ותיכף הוא מתנער וקם ממקומו, וכמובן שאין לנו שום השגה במעשה יהודה ותמר שאמר ע"ז הקב"ה ממני יצאו הדברים כבושים, אולם ממה שהודה ולא בוש נוצר אורו של משיח שהוא לא להתפעל מבלבולי היצר שמזכיר לו חטאי העבר כדי למנעו מתורה ומצוות.

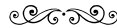
ורמז לנו הכתוב שבעת שיקראו פרשה זו בפרוס ימי החנוכה יוכל כל או"א להיאחז באורו של משיח שמתנוצץ בנר חנוכה, שבו מתחזקים גם הנפשות הנדחות ויודעים שניצוץ אחד של נר חנוכה יכול לשרוף את כל הקוצים והברקנים, ועי"ז מתחזקים להודות ולהלל בימים אלו על ניסיו ונפלאותיו ית'.

והנה בהפטרה הנביא עמוס מייסר אותנו על פשעי ישראל קלות וחמורות, והנביא אומר לנו "רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם את כל עוונותיכם" וארז"ל (עבודה זרה ד'). ששאל האי מינא מאן דאית לי' סוסיא ברחמי' מסיק לי' וכו' ואמר לו משל למלך שנושה באוהבו נפרע ממנו מעט מעט, וכתב הבאר מים חיים (פ' בחוקות) דהוציא כן מלשון "על כן אפקוד עליכם" שפקודה הוא לשון חסרון, ועד"ז

חמורים הוא מפני שנתייאשו מן הנבואה, ובימי החנוכה מסוגל העת לעורר החשק והתשוקה לגדולות וממילא ננצל מכל הפחיתות כי התשוקה לניצוץ של קדושה תשרוף את כל התשוקה להבלי העולם.

ויהי רצון שנזכה לקבל הארת הימים בקדושה ובטהרה ונזכה להכין עצמינו לאורו של משיח שיתגלה במהרה בימינו אמן.

ושמא יגלה עלי הקב"ה וימצא אותי טמא, עוד כתוב במדרש אמר לה למוד הוא הקב"ה להיות בוחר באוהבי בית אבא לעולם שמא אבחר לעולה ואפסל מן הקרבן, נמצא שהאדם צריך לשאוף לגדולות ואפילו לנבואה ולגילוי שכינה ועי"ז יהי ניצול מחטאים חמורים כיון שיודע שע"י החטא יאבד האפשרות לנבואה או להיות קרבן לד', וזהו שרמז לנו הנביא שמה שנכשלו בעוונות

הַנִּירוֹת הַלָּלוּ קִדְשׁ הַסֵּוּוּ!

לנבד
ימי האודה
הופיע בס"ד

קונטרס
אמדות טהורות
חנוכה

מכ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א

מחיר: 8 ש

להשיג כאן בביהמ"ד:
חבה"ח משה בלעך נ"ו

